

[Kjærulff-Schmidt]

kedet. Derfor kan det heller ikke overraske nogen, at det, når vi befinder os i en beskæftigelsesmæssig bølgedal, i første række er kvinder, der rammes af arbejdsløsheden.

Skal vi ud af disse problemer, så er det altså nok ikke de veje, SF her anviser, der er de rigtige. Der er en lang række andre foranstaltninger, som fremskridtspartiet gang på gang har påvist, og som en række andre partier tilsyneladende også efterhånden bakker op om, og vi vil byde alle velkommen til produktivt arbejde, når og dersom økonomien nogen sinde kommer i orden. Men som sagt: en yderligere oppustning af den offentlige sektor og foranstaltninger, som i virkeligheden kun er kunstig sminke på arbejdsløhedssituationen, vil vi ikke være med til at støtte.

Bertel Haarder (V):

Venstre vil da gerne på SFs foranledning være med til i udvalget at undersøge, om der skulle være en sådan mangel på visse personalegrupper inden for sundhedssektoren, at der var grund til at bede en minister om at komme med et initiativ.

Vedrørende jordemoderuddannelsen har vi allerede for to år siden spurgt undervisningsministeren, om vi ikke snart kunne få en overførsel af halvdelen af kapaciteten til et hospital vest for Store Bælt; vi har her især tænkt på Ålborg. Der er ikke sket noget i den henseende. Jeg håber, at der, selv om undervisningsministeren ikke er her, vil blive mulighed for at afæske ministeren svar på, hvorfor der på jordemoderområdet ikke er sket noget. Arbejdsministeren har ret i, at der måske ikke er mangel på jordemoderuddannede, men det er der altså i meget høj grad vest for Store Bælt, og det må arbejdsministeren vide, eftersom han er valgt i Århus. På det punkt vil vi altså meget gerne være med til at gentage vores opfordring om at få overført halvdelen af kapaciteten fra København til Ålborg.

Vi har også tidligere beskæftiget os med jordemoderuddannelsen og sagt, at vi synes, der er nogle forkerte aldersgrænser på det felt. Vi vil gerne benytte denne lejlighed til at tage de spørgsmål op. Men vi kunne nu ikke drømme om at afskaffe adgangsbegrænsningen, for mig bekendt er der op imod tusind ansøgere på det felt, og selv om arbejdsmini-

sterens vildeste forhåbninger til fødselstallet skulle gå i opfyldelse, så bliver der altså aldrig brug for så mange.

Lad mig i øvrigt sige om arbejdsministerens meget mærkelige udtalelse om, at vi har en meget beklagelig faldende tendens i fødselstallet, at den udspringer da vist af en fuldstændig forvirring om, hvad vi får af problemer at slås med i fremtiden. Jeg kan slet ikke forstå denne bekymring, som også socialforskningsinstituttets direktør, Henning Friis, tidligere har udtrykt. Hvad er problemet ved, at fødselstallet falder? Hvori består problemet? Jeg ser intet problem. Jeg glæder mig hver dag over, at vi derved viser, at vi i hvert fald kan standse fødselstallet herhjemme, hvilket forhåbentlig kan være et forbillede for andre lande. Jeg synes i enhver henseende, at det lover godt for Danmarks fremtid, at det danske fødselstal nu holder sig på et passende lavt niveau. Der er intet problem i så henseende. Man kan måske sige, at der i en vis periode kan blive en uforholdsmæssig stor del af mennesker over 67 år. Det er et spørgsmål om, at vi får nedbrudt de faste aldersgrænser, om, at vi i højere grad får folk til at fortsætte på arbejdsmarkedet noget længere. Jeg ved godt, at regeringens politik går i modsat retning, men det gør venstres ikke. For venstre er der ikke noget problem i henseende til, at fødselstallet falder. Vi hilser det med tilfredshed og kan overhovedet ikke deltage i den bekymring.

Lad mig sige om forslaget vedrørende daginstitutioner, at dér er det jo sådan, at personalebemandingen nu er bedre, end før besparelserne blev gennemført. Det er endvidere sådan, at kommunerne planlægger en vækst på det felt, som ifølge redegørelsen om de sociale udbygningsplaner udgør 15 pct. i de kommende 5 år. Så voldsom en vækst i antallet af pladser og i personaleforbruget kan der altså forventes på det felt. Jeg ved ikke, om man inden for det danske samfund kan nævne et eneste område, som har så velsignede beskæftigelsesforhold og så voldsomt stigende personale som lige netop dette område. Udgifterne dertil vil stige meget, meget kraftigt, og selv om vi regner i faste priser og lønninger og alting, så bliver det mindst disse 15 pct. i reelle udgiftsstigninger, vi vil blive udsat for inden for daginstitutionsoområdet.